

Sygn. akt V CSK 484/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa [...] Agencji [...] S.A. w K.

przeciwko A. W., E. K. i B. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powódki na rzecz pozwanych A. W., E. K., B. K.
kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez powoda uzasadniony ze wskazaniem na jej oczywistą zasadność oraz nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.). Zarzut nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, bo tylko ta mogłaby mieć znaczenie w postępowaniu kasacyjnym, nie został przez powoda w żaden sposób uzasadniony. Wprawdzie zarówno we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w obrębie postaw skargi powód powoływał się na uchybienia prawu procesowemu, które przypisuje Sądowi Apelacyjnemu, to jest na naruszenie art. 382 w zw. z art. 493 § 1 k.p.c., ale gdyby nawet zarzuty te okazały się trafne, to nie byłoby to równoznaczne z nieważnością postępowania przed Sądem Apelacyjnym.

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powód upatruje w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 5 k.c. przez błędną wykładnię, polegającą w szczególności na uznaniu, że powód nadużył prawa podmiotowego poprzez nielojalność kontraktową, bezwzględność w realizacji swoich uprawnień i podcinanie społecznie pożytecznych inicjatyw, a taka kwalifikacja jego zachowania wynika przede wszystkim z tego, że zaniechał uprzedniego wskazania pozwanej błędów w rozliczeniu umowy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód nie wskazał na tego rodzaju wadliwości zaskarżonego wyroku ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji, które mogłyby być kwalifikowane jako oczywiste. Trafnie argumentują przy tym pozwani, że skarga kasacyjna od wyroku poprzednio wydanego w niniejszej sprawie została wniesiona przez nich ze wskazaniem na jej oczywistą zasadność, wynikającą z nierozważenia działań powoda w kontekście art. 5 k.c. i z uwzględnieniem takiej argumentacji została przyjęta do rozpoznania. Nie sposób obecnie twierdzić, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma decydować rozważanie zachowania powoda w kontekście przesłanek decydujących o możliwości uznania go za nadużycie prawa podmiotowego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 490), orzeczono jak w sentencji.

[aw]